

Skolas reģistrācijas numurs
konkursā: 9 0 4

Valsts: L V

Skolēna identitātes numurs
datubāzē: 1 7 2

Valodu kombinācija: E N > L V

Skolēna iniciāļi: E G

Skolēna dzimšanas gads: 2 0 0 1

Dzelzceļš un kultūra priekš tām.

Sveika, Keitija un Anna!

Parasti, kad mans tēvs plāpā par „vecajiem labajiem laikiem”, es tikai teļu, ka klausos. Tomēr viņam ir vilnāša ideja, kā mēs varētu nosvēt eksāmenu novērtēšanu, kad mēs pabeigsim skolu un kad vēl visi būsim kopā. Viņš iesāka nent paraugu no viņa paša dzīves - izrādās, kad viņš bija astoņpadsmit gadus vecs, viņš un pārīs draugi nopirka Starptautiskā dzelzceļa biļeti, pēcāk apceļojot ar vilcienu visdažādākās Eiropas vietas. Tas bija 20. gs. astoņdesmitajos gados, kad puse Eiropas jauniesim no rietumu pasaules bija nāstēpmā tita, jo atradās aiz dzelzs priekšvara. Ceļojot uz valstīm, pirms tam bija nepieciešams pieteikties uz vizām - bija jāpārvar valstīvas zināmas grūtības. Tā doma bija uzvest acīs Eiropas kultūrai, taču es nevaru iedomāties, cik kultūras viņi patiesībā redzēja.

„Interesanti, ko atceras tavs prāts,” teica mans tēvs, dzīvīgi aprakstot, kā viņi parādīja nauti uz zemas Nicās dzelzceļa stacijā. Izrādījās, ka jaunatnes tūristu mitne bija pilna, un tēvam un draugiem nebija citur, kur doties. Patvērt prātā, ka tas viss bija ilgi pirms ^{laucis}mes nevarām novērst acīs no viedtālruniem; viņi savmārt visu ceļojuma informāciju ieguva no

Skolas reģistrācijas numurs
konkursā: 9 0 4

Valsts: L V

Skolēna identitātes numurs
datubāzē: 1 7 2

Valodu kombinācija: E N > L V

Skolēna iniciāļi: E G

Skolēna dzimšanas gads: 2 0 0 1

Vienas, vienīga papīra celvēža - pietiecuami tēvs. Tas bija diezgan iespējams, vai ne tā?

Tad vēl bija tā reize, kad tēvs ar saviem draugiem bija Budapeštā, un viņi nolēma ieturēt diezgan miltīti ar gulašu, šokolādes pankūkām un visu pārējo (vistiecamāk arī pārīs glāzes sarauvējina, zinot tēvu). Viņi atstāja viesmīlim dzaramaudu uz galda, kad devās prom, bet viesmīlis atī vien devās paud, viņiem, lai atdotu šo dzaramaudu. Es nevaru iedomāties, kur tā varētu notikt mūsdienās!

Es pavaiņāju viņam: "Tēt, kā tad palūka ar visiem muzejiem un mākslu galerijām, ko vēlējaties apmeklēt?"

Viņš teica, ka pēc Nicas ar vilcienu viņi devās uz Hattju - Paduju. Svelmīnācija pēcpusdienā viņi devās uz kapelu, par kuru bija labas at-sauksmes viņu celvedī. Iešā kapelā bija vēss un tumšs, savukārt uz sienām bija apgaismotas vienreizējas freskas, ko uzgleznojis Diotto - gan "Pastora dienas", gan citi suabi, gleznoti ar visspilgtākajām zilajām, oranžajām un violetojam krāsām. "Tas veids, kā gleznotājs meistarīgi pidietaja perspektīvu, tev ievilka šajās freskās un lika justies kā daļai no tās," sacīja tēvs. Hattjās, ka gū galā tēvs toreiz varēja iepazīt arī kultūras vērtību!

Ko jūs saucat, meitenes? Vai esat gatavas šovasar apceļot vis-darādānās valsts ar vilcienu?